

(המשך מעמוד 48)

הערביים ולתת להם אולמות לקיום פעולותיהם.

„נמשך לפעול ולקבל החלטות בנושא בישיבת הוועד הקרובה, אמר מוחמד ברק, אך כל הפעולות יהיו במיסגרת החוק, שאותו קיבלנו על עצמנו כמו כל אזרחי המדינה.“

זרים במולדתם

על סטודנט ערבי שישן

על הגג — ועל חברו

ששרים שוריימוזדתת ישראלים

אוניברסיטת תל-אביב — 9.30 בערב. אחרוני הסטודנטים עוזבים את הקמפוס בדרך לבתיהם. חלק ניגשים אל מכוונתיהם, חלק לתחנות האוטובוסים, אך יש אחד שאינו ממתין בתור לאוטובוס, וודאי שאין לו מכונית. הוא משרך דרכו אל מעונות הסטודנטים, לוקח את הפציו מאחד החדרים הולך לישון — על הגג.

זהו רפיק אברבאק, תלמיד אסיאיי ללשון עברית וחבר ועד הסטודנטים הערבים. סטודנט ערבי באוניברסיטה היהודית ברמת-אביב.

בתחילה התגורר במעונות. אחר-כך, כך הוא מספר, העיפו אותו, כי בתקופת כתוב שמעונות זה לא לתלמידי אסיאיי. עכשיו, בקיץ, הוא ישן על הגג, ואיפה ישן? „מה, כפת לך“ הוא אומר בחיך. „העיקר שיהיה איפה לשים תראש.“

מישפחתו של רפיק חיה בכפר ערבי ליד עפולה. בבית הרבה אחים ואחיות, ואין כסף, ודאי שלא עוזרים לו לממן את שכר-הלימוד, „אפילו מבקשים שאתן קצת כסף בבית.“ והוא גותן, מה אפשר לעשות? הוא. מצדו, משתדל להסוך ככל האפשר. כמורה בחצי-מישטרה בסמינר ה-קיבוצים הוא מרוויח 1.500 ל"י בלבד, שהוא מוציא לשכר-לימוד ולמחייה.

משכר-דריה הוא פטור בינתיים, כי אין לו. „מזל שלא גובים כסף גם ממי שישן על הגג.“ הוא אמר. את שכר-הלימוד הוא משלם בקושי.

בחרף גרו כמה סטודנטים ערבים בחדר. המישה מיוזבים על הריצפה, בחדר קטן המיועד לשניים, עכשיו, בחום, אי-אפשר. אז הוא לו על הגג או על הדשא. הסכין נשקף. האוניברסיטה, 1.30 ביצהריים. בפתח אחד הבינינים מתגודדת חבורה קטנה של סטודנטים, המחתימים את העובריים-היחשבים על עצומה הקוראת שלא לקבל לאוניברסיטה סטודנטים ערבים ומכני אש"ף.

7.30 בערב. מעונות חדר מס' 40 מת-גוררים יהודי וערבי בכפיפה אחת. לחדר מגיעים חבריו של הסטודנט היהודי, ה-„מרגישים כמו בבית.“ מתפתח שיחה שנושאת — העצומה שהוחתמה בצהרי אותו היום. אחד האורחים מכה את הדייר הערבי, הלה שולף סכין ועומד לתקוף. ברגע האחרון מתערבים קצין-הביטחון ושכנים לבניין, ומונעים התפתחות קטטה.

כמה משכיני-שלום וסתם סקרנים מת-גודדים בפתח החדר, ומישרים את ה-הדורים. הפעם לא הועקה המישטרה.

הסטודנטים השתלדדה. 9.30 בערב על הדשא לכבוד שבוע „פרח“ באוניבר-סיטה (סטודנטים לעזרת ילדים טעוני-טיפוח) הזמינו מנהל הפרוייקט את „סולי-מן הגדול“, אביו של יזהר כהן, שיעשה שמה לכל הסטודנטים הנוטלים חלק ב-פרוייקט. סולימן הגיע, ומה ראו עיניו אם לא 15 סטודנטים ערבים יושבים על הדשא המרכזי בקמפוס, לאור מדורת-אש, ומפזמים יחד עם החברה שירי לאום ומר-לדת. סטודנטית חמומת-מוג אחת לא יכולה לשאת את מיבטאם הכבד של חבריה-ללימודים, ונכנסה להיסטריה: „מניאקים! מה אתם שרים את השירים שלנו?! זה לא מקום בשבילכם! לנו מ-כאן, ערבים מסרחים!“ לרגע השתררה דממה מעיקה. היו שקראו קריאות-גנאי לעבר ה„משוגעת“, והיו שסברו שאכן אין לסטודנטים הערבים מקום על הדשא באוניברסיטה, עם „סולימן הגדול“.

אך ישראל, סגן-מנהל הפרוייקט, ידע שזהו מקומם. הם-הם שטרחו על ידו, עזרו והכינו וגילו יוזמה ומסירות גדולות פיי-כמה משל חבריהם היהודים.

למרות הכל — לא היו רצויים, כך, מכל מקום, גרמו להם להרגיש. מישהו גם ידע לספר על עובד אוניברסיטה בכיר שלא היסס להביע את דעתו בנוסח: „מה, יש ערבים בפרח?! אינו בושה!“

אתה עשוי להיות מיליונר

אברהם

נשתרכוש דירה באחד מחשדרי החכירות של דירות גינדי (מליון ל"י) במחזומו

1000.000 (מליון ל"י) תערך הגדלה, 19.5.1978 (מליון לירות) במזומן.

אברהם נציג המכון למסחר הוגן • עו"ד ונוטריון ההגדלה • נציג מודיעין אזרחי • נציג מודעה בעיתוני הערב.

בה יזכה אחד הדוכשים בסך של 1,000,000

תקנון ההגדלה ניתן לראות במשרדו החברה או במשרדו המכירות של „דירות גינדי“

נכבד-גנים פתח-תקוה ובמקומות היפים ביותר בראשון-לציון

דירות בגות: 3, 4, 4 1/2, פנטהאוזים ודירות מוטג

משרדו מכירות: ראשון-לציון

משרד המכירות הראשי רח' הרצל 62 (ליד התחנה המרכזית וסניף) חניה פרטית למבקרים במשרד. רח' הרצל 187 (מול תחנת המשטרה) פתח-תקוה תנאי תשלום נ-20 חודש • משנתא לא צמודה עד 200.000 ל"י

משרד המכירות הראשי רח' הרצל 62 (ליד התחנה המרכזית וסניף) חניה פרטית למבקרים במשרד. רח' הרצל 187 (מול תחנת המשטרה) פתח-תקוה תנאי תשלום נ-20 חודש • משנתא לא צמודה עד 200.000 ל"י

תום המבצע לאחר מכירת הדירה 300*

* לזכר ממואר • טמטים בסלון ובפינת האוכל • 2 חדרי רחצה • חדר חרבות לד"רי הבית • חדרים ממוארים • חריסנה פרחווית במטבח • ריצוף קרמיקה נאמבטיה • חדרי רחצה • חשנתא לא צמודה עד 200.000 ל"י